

GOVOR NA ZATVARANJU

52. Teološko-pastoralnog tjedna

26. siječnja 2012.

PROF. DR. SC. JOSIP OSLIĆ

Dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu

Poštovani profesori i sudionici 52. Teološko-pastoralnog tjedna!

Vijeće Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i Povjerenstvo za pripremu i organizaciju ovogodišnjeg 52. Teološko-pastoralnog tjedna odabralo je temu ovogodišnjeg Tjedna pod naslovom »Crkva u Hrvatskoj u perspektivi Europskog društva«. Pokazalo se da je tema bila dobro pogođena, jer je pobudila veliki interes sudionika Tjedna i javnosti. Konstruktivna i plodna rasprava vođena je nakon svakog predavanja i u zajedničkom plenumu u kojem je i ovaj puta sudjelovao značajan broj sudionika.

Predavači su zadanu problematiku nastojali osvjetliti s teološkog, filozofskog, sociološkog i pravnog motrišta. U predavanjima je na osobit način došla do izražaja hrvatska perspektiva Crkve u sklopu Europske unije, u koju namjeravamo u skoroj budućnosti ući s bogatom kulturnom i duhovnom baštinom.

Imajući u vidu upravo te nove mogućnosti i horizonte, kako one političke i ekonomske tako i one kulturne i duhovne, koji se otvaraju ulaskom Hrvatske u Europsku uniju, potrebno je uvijek iznova imati u vidu svekoliko bogatstvo naše kulturne i vjerske baštine koja je kroz stoljeća nadahnjivala tolike generacije.

Ono što Crkva može na osobit način i danas ponuditi Europi to je prije svega njezin doprinos kulturi. Ali, Crkva se i danas ni u kojem slučaju ne može odreći svojega temeljnog poslanja koje se sastoji u naviještanju i svjedočenju evanđelja.

U uvodnom izlaganju kardinal Bozanić je istaknuo: »Stoga mi se čini da je Katolička crkva u Europi pozvana promicati određeni kulturni program koji će potaknuti dosljedno i kršćansko promišljanje o tome što jest i što bi trebao biti zajednički europski dom, ali koji će prije svega biti u stanju odgovoriti današnjem čovjeku tko je on te se ozbiljno i profesionalno suočiti sa životnim pitanjima čovjeka današnjice.«

Da bi Crkva mogla ostvarivati svoje poslanje u današnjem svijetu ponovno će biti potrebno provesti tzv. tematizaciju odnosa političkoga i religioznoga, jer je upravo taj odnos oduvijek i bio tematiziran u povijesti Crkve.

Dakle, od Crkve se traži da bude evangelizacijska, tj. da bude misionarska Crkva koja snagom vjere i snagom svjedočenja vjere brine za opće dobro i na taj način doprinosi boljitku svijeta i čovječanstva. Bez te unutarnje snage koja Crkvu drži na životu, Crkva ne bi mogla postati i biti znak nade za jednu Bogom prožetu sadašnjost i budućnost.

Naše evangelizacijsko poslanje treba biti usmjereno prema svim ljudima dobre volje, jer istinski putovi naviještanja vjere omogućuju pojedincu i zajednici autentično odrastanje u vjeri po kojoj se upravo taj pojedinac i zajednica pritjelovljuju Kristu kao jedinom smislenom središtu iz kojeg sve živi.

U tom evangelizacijskom procesu, tj. u tom vjerskom hodu i odrastanju, na osobit način dolazi do izražaja važnost i značenje drugog i drukčijeg, jer upravo bez tog drugog i drukčijeg ne bismo se uopće mogli razvijati kao ljudska bića.

Zato se od nas u kontekstu suvremenoga evangelizacijskog procesa očekuje stvaranje povjerenja jednih prema drugima kako bismo svi zajedno mogli biti što spremniji za veću otvorenost koja u tom smislu može trajno doprinositi boljem razumijevanju i dijalogu. Jer, iskreno vođeni dijalog neutralizira konfrontacijska mišljenja i vodi nas do drugog i drukčijeg u kontekstu europske stvarnosti.

Upravo je ta dijaloška dimenzija karakteristična za europsku stvarnost. Europska zajednica nije samo neka ekonomska i trgovinska organizacija, ona je također i jedna zajednica u kojoj se vrednuju i žive religiozne i druge civilizacijske vrednote. To otvaranje jednih prema drugima može u biti omogućiti procese koji će u evangelizacijskom smislu naznačiti nove horizonte u stvaranju i praćenju pastoralnih programa koji će zasigurno obogatiti našu Crkvu u različitim područjima njezina poslanja i djelovanja.

Ti novi pastoralni programi, koji uvažavaju i ne bježe od fenomena »distancirane crkvenosti«, koja je prisutna u Crkvama Zapadne Europe, mogu biti ojačani i osnaženi na razini odgojnih procesa i na razini obrazovanja. Stručnjaci koji rade i koji prate odgojne procese i koji sudjeluju u kreiranju politike obrazovanja u potpunosti su svjesni krize religioznosti koja se u kontekstu europske stvarnosti artikulira na tragu sveprisutnog sekularizma, nihilizma i indiferentizma.

Upravo takvi odgojni procesi i procesi obrazovanja mogu otvoriti nove putove evangelizacije i time postati nova šansa, odnosno nova mogućnost u stvaranju ozračja koje će omogućiti jedno novo odrastanje u dobru, odnosno jedno novo odrastanje za kršćanske vrednote.

U naravi je Crkve da zauzeto sudjeluje u odgojnim procesima i da svojim angažmanom doprinosi odgoju i obrazovanju. Budući da se Crkva oduvijek

bavila odgojem i obrazovanjem, ona je na upečatljiv način pridonosila stvaranju europskog identiteta, koji je bio prožet kršćanskim vrednotama.

U tom odgoju za vrednote, od posebnog je značenja prisutnost i angažman laika. Oni i danas u sklopu odgoja i obrazovanja daju svoj upečatljivi doprinos i tako postaju nezaobilazan čimbenik u stvaranju i kreiranju evangelizacijskih procesa.

Može se kazati da je relevantnim institucijama Europske unije koje vode brigu o odgoju i obrazovanju stalo do religioznog odgoja djece i mladih. Sveprisutni procesi sekularizacije u Europi kakva je ona danas ugrozili su pojam svetoga i religioznoga i uopće pojam vrednota, ali ta je ista Europa ipak uspjela sačuvati mogućnost reinterpetacije nekih temeljnih ljudskih i civilizacijskih vrednota od kojih se živi i danas.

Povodom zatvaranja 52. Teološko-pastoralnog tjedna želim u ime Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu izreći priznanje i zahvalnost svima koji su na bilo koji način svojim angažmanom pridonijeli realizaciji ovoga znanstvenog i pastoralnog skupa.

Iskrena srca zahvaljujem Povjerenstvu KBF-a koje je podnijelo najteži teret. Na osobit način zahvaljujem predsjedniku Povjerenstva dr. sc. Anti Barišiću i članovima Povjerenstva prof. dr. sc. Boži Lujiću i mr. sc. Danijelu Crniću koji su pripremili i osmislili program ovoga znanstvenog i pastoralnog skupa.

Zahvaljujem profesorima koji su u svojim predavanjima s različitih polazišta i motrišta pokušali obraditi i osvijetliti tu zahtjevnu problematiku. Zahvaljujem i svim moderatorima koji su sudjelovali u vođenju rasprave.

Zahvaljujem i predvoditeljima euharistijskih slavlja: vrhbosanskom nadbiskupu kardinalu Vinku Puljiću i dubrovačkom biskupu mons. Mati Uziniću.

Zahvaljujem svim župnicima, župnim vikarima, studentima i studenticama koji su sudjelovali u radu ovoga 52. Teološko-pastoralnog tjedna.

Zahvaljujem također i poglavarima Međubiskupijskog sjemeništa, posebice rektoru vlč. Domagoju Matoševiću i sjemeništarima koji su sudjelovali u organizaciji.

Zahvaljujem također i Bogoslovnom sjemeništu, posebno bogoslovima koji su se angažirali u pripremi liturgijskih slavlja kao i u drugim organizacijskim poslovima.

Posebno zahvaljujem i tajnici KBF-a gospođici Lidiji Miler koja je savjesno radila na pripremi ovogodišnjega Teološko-pastoralnog tjedna.

Hvala i osoblju KBF-a: gospođi Idi Valentinc i gospođi Branki Gašpar koje su se brinule za kavu i sokove. Hvala i tehničkom osoblju koje se brinulo za snimanje, za mikrofone i ozvučenje.

52. Teološko-pastoralni tjedan u Zagrebu, 24. – 26. siječnja 2012.

Iskreno zahvaljujem Glasu Koncila i Hrvatskom katoličkom radiju, koji su nam posudili svu potrebnu tehničku opremu. Zahvaljujem i Kršćanskoj sadašnjosti, koja svake godine u *Bogoslovskoj smotri* objavljuje radove s Teološko-pastoralnog tjedna.

I naposljetku, iskrena hvala i elektroničkim i tiskovnim medijima koji su u svojim izvješćima gledateljima i čitateljima nastojali pružiti objektivnu informaciju o svim događanjima na ovogodišnjem Teološko-pastoralnom tjednu.

Ovime proglašavam 52. Teološko-pastoralni tjedan u Zagrebu završenim.